

— אינם אמרתי — שכב במנוחה...
 חיכך יבוא מוטה...
 נשתתק, עיניו פקוחות לרחתה, תקועות
 ברקיע, אל-על. יש לו מחשבות רעות,
 משכתי בכתפי. ואו ראיתי את השבוי.
 אינני יודע מה עשה כל הזמן, ישב בחדאי
 על הארץ מעברו השני של החול, שם
 עזבתי אותו. התקרב כעת, ועמד במרחק
 כעשרה צעדים ממני. בידי השמאלית גי'
 ששתי אחרי העזי, ולא מצאתיו. היכן
 עזבתי אותו, לעזאזל! הסתתי לגמרי את דעתי
 מהמצרי הזה... העזי מונח מאחורי ראשו
 של רוניק, שם הנחתי אותו מקודם. התי'
 כופפתי ואחזתי בו. השבוי עמד ללא נייע,
 ולא ראיתי סימן פציעה על גופו. איזו
 מקריות ארוורה! אנתנו כולנו נפגענו, והוא
 נשאר שלם.

וא עמד והסתכל בי. גומה לי שראיתי
 הודועות ורחמים בפניו. רציתי לצעוק
 לו משהו, ומיד נזכרתי, שראיתי את הרובה
 של פפו מתגלגל ליד החול, וגם את העזי
 של יעקי. הוא יכול להרימם, ולהשתמש
 בהם... כאב חריף עלה מזרועי ומתי'
 משט... בשרי קרוע, עד העצם כמעט...
 הוא יכול, ואני איני יכול להפריעו, חשבת.
 אך קמתי על רגלי, ואמרתי לו, באנגלית:
 — אתה יכול ללכת, אתה חפשי...
 ... אם ינסה לתפוס בנשק, אירה ביד
 השמאלית, החלשתי. ואם לא אפגע בו, אברתי.
 השבוי לא נע. חזרתי ואמרתי:
 — אתה יכול ללכת, לך לך...
 — לאן אלך? — שאל.
 — לך במדבר, תגיע לאסמעליה...
 — אני אמות במדבר — ענה לי, ונת'
 חלחתי, האם הוא רומז עלינו? לא זה
 לא יכול לקרות, מוטה יבוא מיד, ויאספנו...
 הוא מוכרח לבוא, הוא מוכרח! הוא מוכרח!!
 הוא... הוא... הוא לא יבוא. ברגע זה
 הבנתי את מצבנו לאמימי. אנתנו נמות
 במדבר. מוטה לא יבוא... אולי גם הוא
 מת במדבר. איש לא יבוא להצילנו. איש
 אינו יודע היכן אנתנו. אולי התקפתנו נהד'
 פה, וכולם נסוגו בכביש... ואולי...
 מוטה לא יבוא חזרתי והתישבתי.
 — שבי! אמרתי לו.
 — אולי יש לך מים — שאל — אני צמא
 עד מות...
 — קח את המימיה שלו — הצבעתי על
 כונציקי. ניגש אלי, ועמד, מוועזע. נסוג
 צעד אחורה, והרים את עיניו.
 — קח! — אמרתי.
 טלטל את ראשו, ונסוג צעד נוסף. הסרתי
 את מימיתי מכתפי והושטתי לו.
 — שתה מעט... — אמרתי רק. שתה
 הרבה, והחזיר לי.

— שם! — הצבעתי לו. ישב לא הרחק
 ממני, ישיבה מזרחית. קרני השמש החלו
 מחממים, אך לי היה קרי. רוניק שתה מים,
 ונשם בכבדות. התישב על צדו סמוגה
 בדם הייתה. כן גם התחבטש על ורועי.
 החול עוד בער. המדבר מסביב צהוב היה ושומם.
 זמן מה חלף בשתיקה.

— מדוע לא רצית ללכת? איך קוראים לך?
 — פאוד. פאוד אל-גאהאחי.
 — שמי אברהם. אך הם קוראים לי כולם אבי...
 הזדמנות?
 — לאן אלך, אמות במדבר — חזר ואמר.
 — הית מגיע לאסמעליה...
 — לאסמעליה רחוק, איך אוכל להגיע? או שהייתי מת מצמאון, או שהחיילים שלכם
 היו הורגים אותי...
 הוא התחיל קצת מתאושש מהפחד ומההלם. דיבר בקול שקט ומנומס.

— אולי תמות גם פה... מה אתה יודע...
 הכיט בי בחששו ומשך בכתפיו.
 — אולי... אך כאן ישנה אפשרות להשאר בחיים...
 — בתור שבוי?
 — בתור שבוי...
 — ומה אם לא ימצאו אותנו?
 שתק.

— ... כולנו נמות או...
 — החברים שלך ימצאו אותך.
 — מנוחך. הוא אומר לי זאת, השבוי המצרי.
 — אתה הית קצין, נכון?
 — כן, ליחטונט...
 — חיל רגלים?
 — מרגמות.

מבטי תקוע במקום בו נעלמים עקבות החולים באוסק. הפסים שעל אדמת המדבר
 מתרחקים בפרספקטיבה ונעלמים. משם אולי תבוא הישועה. המצרי עקב אחרי מבטי.
 — אולי יבואו לחפש אותנו, משם... — אמרתי.
 — הם בודאי יבואו.
 רוניק התאושש פתאום, ושאל:
 — מה הוא אומר?
 הוא היה חלש מאד. חזר ועצם את עיניו. צבע פניו היה כצבע חול.

— אתה רוצה לשאתני? — שאלתי, והוא נד ראשו לשלילה.

מסקט עמד באויר. לא משב רוח, לא קול טרטור מכונה. לא מן הארץ, ולא מן
 האויר. שתקנו.
 — מגין אתה, פאוד?

איב הרוג

התמונה הסובה ביותר שצולמה במיביצעי
 סיני. אישם שוכב אדם. מן הסתם ברח
 מן הרכב לפני שהושמד. קצין עברי, שנזדמן במקום, ניגש לבחון

אם אמנם מת. על פני החיילת מצטיירת זועת המלחמה בכל
 סוראה. באחד הימים תהיה אם. אולי תחשוב אז על רגע נורא זה,
 על ההרוג הראשון שראתה בחייה. ואולי תהרהר בלבה: מה לעשות?

- אני מאלכסנדריה.
- יש לך קרובים שם?
- יש לי משפחה.
- הוריים?
- כן, הוריים...
- ומה עושה אבא שלך?
- יש לו חנות נעליים באלכסנדריה.
- רציתי לצחוק. איזו השתלשלות המקרים.
- מצחק? — אמרתי — לאבא שלי יש חנות נעליים בתל-אביב...
 פאוד השתומם. קימט את מצחו ומצמץ בעיניו. — באמת?... שאל.
- באמת — באמת. אתן לך את הכתובת. אחרי המלחמה הזאת יהיה שלום, ותוכל
 לבוא לתל-אביב, ולראות את החנות. ואני אבוא לאלכסנדריה, ואכנס לחנות שלכם... ואם
 ילך הכל למישרים, נעשה עסק, אולי שותפות, או משהו...
 קסם לו הרעיון, והוא חיך בפה מלא. כן חיכתי גם אני אל הרעיון המופלא
 והדמיוני, ואותו רגע האמנתי, שאכן קרוב הדבר, קרוב מאד. האמנתי, שאם רק נצא
 חיים מכל העסק הזה, הרי שיתגשם הדבר מאליו...

פתאום השמייע בונציק כמה גניחות כבדות ונוחרות, ונשתתקי קמתי על רגלי
 בקושי רב, הייתי חלש מאד. כשנגשתי אליו, הוא לא נשם כבר. כרעתי ברך על ידו,
 ונשארתי כך זמן מה. אחר-כך קמתי ומצאתי את רובהו, ותקעתי קנהו בחול, ועל הקת
 המזוקרת תליתי את כובע הפלדה. אותו הדבר עשיתי עם רובהו של פפו.
 כשגמרתי את מלאכת הקבורה העזומה, חזרתי אל רוניק. הוא ופאוד עקבו כל הזמן
 אתר מעשי. הייתי עייף מאד, וחלש מאד, והשתטחתי על החול. עכשיו היה לפנינו בית'
 קברות צבאי. שתי מצבות, שהן שלושה קברים...
 השמש חיממה את החול, והיה לי נוח לשכב כך על גבי, עיני תליתי בשמיים נקיים
 מענן. שלושה קברים, ומי הבא בתור? מלחמה משוגה, חשבת. פעם, בימי קדם, אלה היו
 מלחמות... הלוחמים עמדו פנים-אל-פנים, וידעו, שזריזות וכוח הם אשר יכריעו במערכה,
 וחשו בהתרגשות הולכת וגוברת, זו הרעידה-שמלפני-הקרב העוברת מכף רגליך ועד
 קודקוד, האומרת: אתה הולך להתמודד, עליך להיות חזק, ומהיר, וריזני... כי זאת מלחמה,
 ופרושה: חיים או מות. ויכולת לעשות מאמץ: ראית את האויב, הוא היה לפניך, יכולת
 להעריכו, וידעת שאכן אתה יכול לו...
 היום אתה מחורבן. מלחמתך מתחילה מייודע-איפה, ומסתיימת מי יודע היכן. אם
 ברצונך להרגיש לפחות את ההתרגשות-שמלפני-הקרב, עליך ללמוד דברים... אתה צריך
 לדעת את קצב הפעילות של מגנע החול, וכשהוא מתחיל מזיית, דע לך: זה הרגע שהקרב
 (המשך בעמוד 36)